

Tấn Vô Ngôn

Contents

Tấn Vô Ngôn	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	3
5. Chương 5	4

Tấn Vô Ngôn

Giới thiệu

Thể loại:Fanfic, Đình Phong, đoản văn, HE**Đ**ối cảnh trong fic là ở bữa sinh nhật Đấng Đấng, hẳn là con dân còn nhớ hôn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tan-vo-ngon>

1. Chương 1

“My heart can’t possibly break. When it wasn’t even whole to start with”

—— Because of You

Đêm đầu đông dài đằng đẵng, ánh đèn của hàng vạn gia đình hợp lại cũng không thể làm ấm được cái lạnh của mùa đông buốt giá.

Gần đây luôn ở ngoại thành Bắc Kinh(*) quay Đạo Mộ, Lí Dịch Phong cũng dần dần quen với sự chênh lệch nhiệt độ trong ngày. Ngoài cửa sổ hiện tại hẳn là gió lạnh thấu xương, chỉ có lưu lượng máu đang chảy trong cơ thể mới là nguồn nhiệt ấm áp đáng tin cậy nhất.

Lúc này thời tiết ở Bắc Kinh khi thì lạnh khi thì nóng, trên đường phố xuất hiện không ít các loại trang phục kì lạ. Không biết tại sao, Lí Dịch Phong đột nhiên nhớ tới hai bên mắt cá chân trắng ngần bên dưới ống quần bó của ai đó.

Chủ nhân của đôi bàn chân kia có đôi mắt lóng lánh như ánh sao trên trời. Mà hôm nay là sinh nhật của người ấy.

Trời đẹp, đây là kiểu thời tiết hiếm thấy ở Bắc Kinh, mặc dù buổi chiều vẫn có một ít sương mù. Lí Dịch Phong hoàn thành công việc sớm, tiện đường mua hai chiếc bánh ngọt Black Forest(**), về đến nhà rồi lại không có gì để làm.

Cơ hồ sắp quên mất lần cuối cùng gặp được người ấy là lúc nào.

Bọn họ rõ ràng có rất nhiều cơ hội có thể gặp nhau, nhưng vì đủ loại nguyên nhân, chỉ có thể bỏ lỡ.

Loại quan hệ này thực kì lạ, trong lòng hai người đều biết rõ, nhưng rồi lại án binh bất động.

Đứng ở nơi đầu sóng ngọn gió, không phải tất cả sự tình đều có thể nói ra.

Gọi điện đặt món ăn giao đến tận nhà, sau khi giúp bản thân no cái bụng, Lí Dịch Phong bắt đầu dọn dẹp bàn ăn. Nhìn hình ảnh phản chiếu từ mặt bàn thủy tinh, cậu nhìn thấy trông mắt tràn đầy tơ máu của chính mình, nhưng vẫn tiếp tục động tác tay, coi như không thấy gì. Xong xuôi mọi việc, Lí Dịch Phong quay vào phòng đọc sách, nằm trên chiếc đệm lông dê mua ở IKEA(***) từ nhiều năm trước, bật máy tính lên.

Mở website, truy cập vào đường link, Lí Dịch Phong giống như những fan không thể đến tham dự, ở trước màn hình máy tính lạnh như băng chờ đợi chương trình bắt đầu phát trực tiếp. Không phấn khích như các fangirl, trong lòng cậu lúc này rất bình tĩnh. Đã lâu, rất lâu, tin tức về người ấy đều đến từ ảnh chụp, nói trắng ra là file JPG. Lần này tuy không trực tiếp thấy được, nhưng ít nhiều gì cũng là file GIF.

Nghe được MC không biết tình hình mà nhắc đến tên mình, Lí Dịch Phong ngồi trước máy tính thoáng giật mình, từ notebook tựa hồ cũng truyền ra những thanh âm gào hét tên cậu. May mắn đó chỉ là một tiết mục ngắn của MC.

Lí Dịch Phong hầu như lo lắng không yên mà xem xong buổi họp fan này.

2. Chương 2

Nhìn người ấy cùng đồng hương hỗ trợ cho nhau, mặc trang phục thật buồn cười, thâm tình mà ca hát, còn có tình yêu của các nữ hoàng, những lời chúc mừng từ đồng nghiệp, cậu thậm chí chẳng nhận ra biểu cảm của bản thân cũng thay đổi theo biểu cảm của người đàn ông bên trong màn hình.

Thời điểm Trần Vĩ Đình ôm đàn guitar hát Yellow đến đoạn “You know I love U so”, thì rớt mạng. Biểu tình của anh ngưng lại trên màn hình, đang ngược nhìn lên, cười thật vui vẻ, thậm chí chỉ có một khoảnh khắc ngắn ngủi thể thôi cũng khiến Lí Dịch Phong cảm thấy nó dài như cả một đời.

Tiết mục cuối cùng của buổi Queen Party kết thúc dưới ánh mắt tiếc nuối của Lí Dịch Phong, liếc mắt xuống góc phải màn hình, mới 21:55.

Vậy là kết thúc rồi, cậu vừa nhìn thấy người đàn ông trên sân khấu cố kìm nén lại những giọt nước mắt. Lí Dịch Phong gấp máy tính lại, đứng dậy mạnh mẽ mở tung cửa sổ ra.

Gió rét thấu xương tùy ý tấp thẳng vào mặt, dần dần lạnh đến đỏ ửng, thuận tiện cuốn bay một mảnh giấy hình chữ nhật nằm ngay ngắn trên bàn.

“Trần Vĩ Đình sinh nhật – Queen Party” ” Giá vé: 980

Lí Dịch Phong cảm giác rõ mồn một thanh âm khi mảnh giấy chạm xuống sàn. Cậu xoay người nhìn đến chiếc vé lẳng lẳng nằm trên mặt đất, sắc mặt âm tình bất định.

Cậu chậm rãi ngồi xuống, giống như muốn thuộc lòng nội dung mà nhìn từng chữ từng chữ một được in trên chiếc vé, ngửi mùi thơm của mực in, sau đó nhẹ nhàng xé đi, vứt vào thùng rác trong nhà bếp. Lí Dịch Phong tận mắt chứng kiến những mảnh giấy trắng vụn kia rơi vào thùng rác, chậm rãi chìm vào nước sốt chuyên dụng của món cay tứ xuyên, cho đến khi không còn phân biệt được chữ viết trên giấy nữa.

Trở lại phòng đọc sách, nhìn thấy hai chiếc bánh ngọt còn ở trên bàn, cậu mới nhớ ra lúc về quên đem chúng bỏ vào tủ lạnh, bất quá đến giờ này chắc kem cũng đã chảy hết, chả còn ý nghĩa gì.

Lí Dịch Phong mở kịch bản ra xem, nhưng mới xem được ba trang, đành phải thành thật với lòng là mình không tập trung được, thôi thì lựa chọn đi ngủ bù. Thế nhưng đến khi vùi đầu vào gối, mộng đẹp lại không đến với cậu như trong tưởng tượng. Nói tóm lại là, cậu mất ngủ.

Lúc cậu đếm đến con cừu thứ 112, dường như nghe thấy có tiếng mở cửa.

3. Chương 3

Chỉ có một người duy nhất có chìa khóa nhà cậu.

“Không đến tiệc ăn mừng sao?” Lí Dịch Phong nhanh chóng xoay người xuống khỏi giường, chân trần bước đến cửa. Người trước mặt cậu vẫn còn vương khí lạnh, xuất hiện giữa trời đông ăn mặc phong phanh. Cậu không biết bản thân mình có phải hơi chủ động quá rồi không, nhưng cậu không có cách nào không để ý được.

“Chỉ là buổi tụ tập ngắn thôi mà.”

“Haa, vậy anh không uống rượu sao?”

“Một chút.” Nhìn ánh mắt nghi hoặc của Lí Dịch Phong, Trần Vĩ Đình xấu hổ cười cười, “Hiện giờ tốt hơn nhiều rồi.”(****)

Xem đi, mới mấy tháng không gặp, anh đã thay đổi rồi.

“Sinh nhật vui vẻ nhé.” Từ khoe môi Lí Dịch Phong bay ra lời chúc mừng gượng gạo.

Trần Vĩ Đình cau mày, người trước mặt hình như gầy đi, dù là có hệ thống sưởi ấm đi nữa nhưng mặc thế này vẫn ít, nhìn bộ dạng này vừa rồi chắc đang ngủ.....

Kệ giày cạnh cửa còn để một đôi dép nam.

Trần Vĩ Đình liếc mắt một cái liền nhận ra. Đó là lần đầu tiên anh đến nhà Lí Dịch Phong, bởi vì lạc đường, trong người lại không có một đồng, lúc Lí Dịch Phong tới đón anh về nhà, trên đường thuận tiện mua cho anh một bộ đồ dùng cá nhân. Có những lúc cùng nhau đùa giỡn, người nào đó rơi vào thế hạ phong đã từng lấy một chiếc dép ném anh.

Kỷ niệm ủa về, trong lòng hai người đều tâm tình hỗn loạn.

4. Chương 4

Lòng bàn tay Lí Dịch Phong đột nhiên được một sức mạnh và sự ấm áp siết chặt lấy, người kia vừa nắm tay cậu. Chần chờ một chút, Lí Dịch Phong không giãy ra, cũng không nắm ngược lại, chỉ thản nhiên nói một câu “Bánh ngọt chảy rồi”.

Trần Vĩ Đình nhìn đến hộp bánh trên bàn trà, đi qua mở ra thử một miếng, ranh mãnh thè lưỡi, “Đắng quá”.

“Đương nhiên rồi, bên ngoài có lớp chocolate đen.”

Trần Vĩ Đình chậm rãi thưởng thức vị đắng theo đầu lưỡi tan ra toàn khoang miệng, bước quay lại không kiềm chế được liền hôn Lí Dịch Phong, anh không dám làm gì quá nhiều, chỉ ôm cậu vài giây đã buông.

“Thế này xem như đồng cam cộng khổ đúng không?”

Lí Dịch Phong bị tính trẻ con của Trần Vĩ Đình chọc cười, nhìn thấy ánh mắt sáng ngời của người ấy, nhin không được mà gật đầu.

“Được rồi, chúng ta sau này hoạn nạn có nhau.”

“Phong ấn quốc ngữ được giải trừ rồi sao?”

“Đều phải cảm ơn công lao của thầy đây nha.” Trần Vĩ Đình cảm giác không khí đã thoải mái hơn nhiều, không thềm chừng mực mà khoe tron cả hàm răng trắng muốt, dừng lại một chút, nói: “Thực xin lỗi.”

Nụ cười yếu ớt của Lí Dịch Phong ngừng lại trong nháy mắt, cậu không tiếp lời, không khí trong phòng khách dường như đông lại, ngay cả tiếng hít thở của hai người cũng có thể nghe thấy.

Trần Vĩ Đình nhẹ xoay đầu Lí Dịch Phong về phía mình, nhìn thẳng vào đôi mắt linh động kia: “Đừng khóc”.

“Thực xin lỗi, anh.....”

“Em biết, không sao, em hiểu.” Lí Dịch Phong che dấu thanh âm run rẩy, đánh gãy Trần Vĩ Đình.

“Thực sự không cần xin lỗi.” Lí Dịch Phong sợ anh nghĩ nhiều, liền nói thêm.

“Thật không?”

“Thật.”

“Vây..... Quà sinh nhật đâu?”

“Hả?” Lí Dịch Phong kinh ngạc.

“Em hôm nay không thềm gửi lời chúc mừng nào trên weibo, báo hại anh còn tưởng sẽ có quà bất ngờ.....”

“A, cái đó thật sự không có. Nếu anh thật sự muốn, vậy thì em..... đem nửa đời sau của em tặng cả cho anh.”

5. Chương 5

Nếu như anh tin.

“Được.” Trần Vĩ Đình không chút do dự gạt đầu, mạnh mẽ đem người giam chặt trong lòng. Khóe môi Lí Dịch Phong đang vui sâu vào lồng ngực anh khẽ cong lên.

“Thế mà anh cũng tin, lỡ như em muốn lừa anh.”

“Thì truy tìm em đòi nợ.”

Hai người câu được câu không trò chuyện, bắt tri bắt giác ngã vào nhau chìm vào giấc ngủ.

Không cần hỏi, cũng không cần nói, tất cả hiện diện trong tĩnh lặng vô ngôn.

-Fin-

(*): Nguyên văn là “ở bên ngoài Lục Hoàn”, mình không biết đây là đâu. Gu gồ đại thúc nói trong Bắc Kinh có một khu vực tên là Lục Hoàn, hình như là đường cao tốc. Bạn nào rành địa điểm quay ĐMBK của FF thì tư vấn cho mình sửa nhé J

(**): Bánh ngọt Black Forest của Đức

(***) : IKEA: Tên một công ty nội thất nổi tiếng

(***) Hả là bạn Meo đang lo cho bạn Đăng vì từ lượng bạn Đăng *rất là giỏi*:v